

Pagans

Una de les glòries i també de les servituds dels papes de Roma consisteix en l'eco universal del menor dels seus gestos, de la més lleu de les seues paraules. Veritats i bagatel·les tenen garantit l'abast *urbi et orbi*, no poques vegades desmesurat. Això ha succeït, en la meua opinió, amb l'admonició recent de Joan Pau II als prelats espanyols que el van visitar *ad limina*. Karol Wojtyła, molt en la seua línia conservadora i òbviament pastoral, es va queixar del neopaganisme de la societat espanyola. Això és, va denunciar el culte als ídols del nostre temps: consumisme, hedonisme i tota la sèrie abundant d'*ismes* decantats pel liberalisme agnòstic i insolidari.

Un discurs amb una substància semblant i que assenyalava d'aquesta manera havia de suscitar respostes contràries. Alguns patriotes de la classe governant s'han sentit directament al·ludits. Un ampli sector de la dreta ha corejat sense rubor el missatge pontifici, oblidant que representa el massís de la raça, culpable i beneficiària de les flaqueses paganes. L'ulema roig Julio Anguita ha fet seues les paraules del sant pare, i, doncs, ha revelat els corrents profunds de simpatia que uneixen la mística cristiana i la comunista, perquè totes dues són, amb desenes més, versions singulars d'un mateix exercici de proximitat.

Però, ¿a sant de què ha vin-

gut aquest rebombori?, em pregunte. La descristianització de la societat i el gust unànime per la *pela* és un fenomen tan vell com l'exaltació de l'economia de mercat. Qualsevol rector de poble ho sermonava tots els diumenges en la missa major. En les comunitats cristianes de base es furgava més fondo, sense evitar les complicitats de l'església jeràrquica amb aquest estat de coses. Amb semblant virulència ressonava la reflexió en les cèl·lules comunistes i no diguem res de l'empenta amb què s'han pronunciat els teòlegs de l'alliberament.

Això no obstant, com més va menys rectors queden i, a més, la gent no sovinteja el culte. Els feligresos de Marx i de Lenin s'han dissolt i els esmentats teòlegs han estat desarmats per l'estat major vaticà. Només queda la veu del papa per il·luminar les seqüeles inevitables del confortable capitalisme, mare de tots els vicis pels quals ens entusiasmem tant. Mortifiquem-nos, germans, però sense que ningú oblide un fet elemental: ser pobre és infinitament més ingrati que pecar per pagà. Els condemnats de la terra ho tenen molt clar, tant, almenys, com la catòlica Espanya.

J. J. Pérez Belloch

Avancem a colp de polèmica

Definitivament la política espanyola avança, progressa, a colp de polèmica, i moltes vegades de polèmica barata. Vam tenir dues grans polsegueres dialèctiques molt baixes de sostre, mentre que les grans qüestions, com el finançament de les autonomies, el futur de la Seguretat Social, o la política legislativa del govern central passava, com està manat, a un segon rengle.

A mi em fa l'efecte que la picabaralla al si del Consell General del Poder Judicial, convenientment atada des de certs sectors polítics, partint d'unes declaracions tretes de context del vice-president d'aquest òrgan, José Luís Manzanares significa simplement que no es creu convenient obrir ara un altre front legislatiu bo i revisant les competències del Consell, tal com suggeria Manzanares en les seves declaracions. En un moment en què el govern està embolicat en altres temes molt difícils, com pot ser l'ampliació de l'avortament del nou Codi Penal, sense comptar la Llei de Seguretat Ciutadana, no és oportú posar damunt la taula el paper del CGPJ i les seves relacions de dependència vers el Ministeri de Justícia. En aquest aspecte, la posició de José Luis Manzanares s'ha revelat en minoria, fins i tot entre els juristes més acostats al PP, partit que sosté la revisió. Tanmateix, aquest sector de la judicatura i de l'arc parlamentari creu que disposa del suport suficient per tornar a plantejar el problema més en-

davant. Dit d'una altra manera, la reforma judicial no s'ha acabat.

D'altra banda, la ràpida resposta de diversos ministres a unes fortes crítiques del papa a la societat espanyola actual demostra que el govern es va sentir al·ludit, malgrat que

Joan Pau II no va esmentar directament el govern com a culpable de la descristianització del país. I se'n va sentir perquè el discurs del Papa té una interpretació *laica*, que segurament no era la que

pretenia el seu autor. Em refereixo a la desideologització del sistema polític en mans de l'esquerra des de fa deu anys i com més va menys motivada per les ideologies. Al Papa algú li ha escalfat el cap amb informes apocalíptics, i ell devia pensar en el divorci, l'avortament i la permissivitat moral oficial, mentre que els ministres devien pensar en les acusacions que se'ls fa sovint, fins i tot des de les mateixes bases socialistes, de treballar sense tenir present i en primer terme els vells ideals del socialisme democràtic, i al mateix temps, era una resposta reflexa a un episcopal, habitualment rondinaire, provocador i crític, que assegurava perplex que precisament aquesta vegada el papa no s'havia ficat amb el govern. Una polèmica bastant gratuïta, convocada pel Vaticà, però seguida sense cap ni peus pel govern i convenientment esbombada per uns mitjans de comunicació que ja només viuen d'això.

Josep M. Sanmartí

